

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/242/2021
Identifikačné číslo spisu: 3118211385
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:3118211385.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: C. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX/XX-XX, L. K., v konaní zastúpená Občianske združenie OPOS, so sídlom A. Hlinku 1084/24A, Trenčianska Teplá, IČO: 51 147 688 proti žalovanej: Všeobecná úverová banka, a.s. so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy č. 1, IČO: 31 320 155, právne zastúpenej Beňo & partners, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Námestie sv. Egídia 93, Poprad, IČO: 44 250 029, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie vlastníckeho práva, v konaní o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19Co/89/2020-110 zo dňa 24.02.2021, takto

rozhodol:

P o k r a č u j e v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalovaného VUB Leasing, a.s. so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy č.1, IČO: 31 318 045, ktorým je Všeobecná úverová banka, a.s. so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy č. 1, IČO: 31 320 155.

D o v o l a n i e o d m i e t a .

Žalovaná má proti žalobcom nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Trenčín, č.k. 24C/6/2018-75 zo dňa 25.júna 2020, ktorým Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu. Žalobkyňa sa ako spotrebiteľka domáhala vydať bezdôvodné obohatenie z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa X.X.XXXX vo výške 4 760 Eur a súčasne žalobkyňu určiť za výlučnú vlastníčku osobného motorového vozidla C. C trieda XXX Xmatic, VIN:F na skutkovom základe, ktorý bol stručne opísaný v bode II žaloby tak, že v zmluve absentujú obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. V zmluve je hlavne uvedená nepravdivá RPMN do ktorej nie sú započítané všetky náklady, ktoré má spotrebiteľ zaplatiť na predmetný úver podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z.. Vzhľadom na to je spotrebiteľský úver bezúročný a bezpoplatkov (§ 11) a došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného vo výške 4.760 Eur, keďže poskytnutý úver bol vo

výške 19.250 Eur a celkovo bolo na úver uhradené 2.410 Eur. Žalobkyňa vyzvala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia ako aj na vydanie dokladov k motorovému vozidlu, avšak zo strany žalovaného jej prišla odpoveď, že zmluva je v právne v poriadku, a preto jej bezdôvodné obohatenie ako aj doklady nevydá.

2. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvého stupňa. Konštatoval, že žalobkyňa žalobu založila na tom, že uzavretá úverová zmluva zo dňa 05.06.2014 sa považuje za zmluvu bezúročnú a bez poplatkov, keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r), y) zákona č. 129/2010 Z. z.. Vo vzťahu k absencii termínu konečnej splatnosti úveru odvolací súd poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.11.2018, sp. zn. 17Co/400/2017, v ktorom uviedol „...v zmluve je uvedený termín konečnej splatnosti 8/2015 a zároveň je v nej uvedené, že splátky sú splatné vždy 20. dňa v mesiaci. Vzhľadom na uvedené neobstojí záver súdu prvej inštancie o chýbajúcom termíne splátky úveru, pretože v spojitosti s uvedeným zrejším termínom splátky dlhu a vyjadrením konečnej splatnosti dlhu údajom 8/2015 je jednoznačné, že konečná splatnosť dlhu bola 20.8.2015 a spôsobom vyjadreným v zmluve tak bola vyjadrená plne v súlade so zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy. Vo vzťahu k tvrdeniu, že povinne zmluvné poistenie a havarijné poistenie sú nákladmi spojenými so spotrebiteľským úverom, súd uvádza, že s týmto záverom žalobkyne sa nestotožnil, pričom záver Slovenskej obchodnej inšpekcie nie je pre súd v tejto veci záväzný. Navyše ide o názor z roku 2012, ktorý je možné považovať za prekonaný stanoviskom Národnej banky Slovenska, ktorá vykonáva dohľad v oblasti ochrany spotrebiteľa na finančnom trhu, prezentovaným na pôde Justičnej akadémie v júni 2019 (o sedem rokov neskôr), v ktorom sa uvádza, že „cena povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu pri autách sa nezahŕňa do RPMN“. S uvedeným záverom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a uzavrel, že povinné zmluvné poistenie ako aj havarijné poistenie nepredstavuje náklad v súvislosti s úverom ako takým. Obdive poistenia sa vzťahujú na predmet úveru, v tomto prípade na motorové vozidlo a nie na samotné poskytnutie úveru ako také (ako napr. poistenie schopnosti splácať úver). Odvolací súd taktiež v konaní nemal preukázané, že by išlo o poistenie, ktoré by žalobkyňa musela uzatvoriť, keďže poistná zmluva predstavuje samostatnú listinu oddelenú od úverovej zmluvy. V prípade kde žalobkyňa argumentovala informáciou v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere v ktorých sa uvádza, že na získanie spotrebiteľského úveru sa musí uzavrieť zmluva o zabezpečovacom prevode práva k motorovému vozidlu, súd uvádza, že podstatným obsahom tejto zmluvy je dočasné prevedenie vlastníckeho práva do doby uspokojenia všetkých pohľadávok voči dlžníkovi (v tomto prípade žalobkyne). Jej obsahom nie je povinnosť uzavrieť povinné zmluvné poistenie ani havarijné poistenie. Vo vzťahu k absencii priemernej RPMN ako aj adresy predávajúceho na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu súd uvádza, že priemerná RPMN je uvedená na druhej strane úverovej zmluvy v správnej výške 13,17 % a adresa na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu je uvedená na prvej strane úverovej zmluvy. Odvolací súd ďalej konštatoval, že ani skutočnosti o neskúmaní bonity žalobkyne neboli v konaní preukázané o čom svedčí jednak predná strana úverovej zmluvy, z ktorej vyplýva, že žalovaný skúmal tak príjmy ako aj výdavky a osobný stav žalovanej ako aj „dáta dopytu“ (čl. 58-59) vytvorené dňa 27.5.2014, ktoré obsahujú údaje o žalobkyne na účely posudzovania jej schopnosti splácania úverov. Navyše žalovaný v rámci zisťovania bonity žalobkyne disponuje aj potvrdením zamestnávateľa o výške príjmu žalobkyne (čl.60). V zmysle ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov len v prípade hrubého porušenia povinnosti, k čomu v prejedávanom prípade nedošlo.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) v zastúpení Občianskym združením OPOS včas dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z § 420, písm. f) CSP, ktoré opisala v bodoch 3.1.4. až 3.1.12. s tým, že odvolací súd mal napadnutý rozsudok zrušiť pre tam uvedené procesné pochybenia (nenariadenie pojednávania odvolacím súdom) a pre arbitrárnosť odôvodnenia. Súčasne podala dovolanie podľa § 421, ods.1, písm. a) CSP, ktoré opisala v bodoch 3.2.1. až 3.2.9. Navrhovala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Absencia uvedených obligatórnych náležitostí Zmluvy má v súlade s § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. platného a účinného v čase uzavretia zmluvy za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r), y), na čom žalobkyňa trvá. Žalobkyňa bola preto povinná zaplatiť žalovanému len istinu a žalovaný bol povinný vydať žalobkyne jej plnenie (t.j.

zaplatené úroky) prijaté nad rozsah zaplatenej istiny, a to z titulu bezdôvodného obohatenia. Podľa žalobkyne nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom vznikla tým, že súd sa právnou otázkou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vôbec nezaoberal. Neuznal žiadnu z vyššie uvedených argumentácií žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti čerpaného úveru, z dôvodu, že v Zmluve absentuje údaj o RPMN, termín konečnej splatnosti úveru a aj adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Zároveň však žalobkyňa poukazuje aj na nejednotnosť rozhodovacej praxe súdov v otázke posúdenia absencie náležitostí spotrebiteľských zmlúv a s tým spojenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľských úverov, kedy súdy v skutkovo a právne obdobných prípadoch rozhodujú rôzne, čo výrazne narúša princíp právnej istoty. V zmysle Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 275/2018 z 25. júna 2019.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhoval dovolanie odmietnuť, prípadne zamietnuť. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP - porušenie práva na spravodlivý proces namieta, že v prípade porušenia práva na spravodlivý proces teda nestačí len uviesť, že tento dovolací dôvod je uvedený v § 420 písm. f) CSP. Pre dovolací úspech je nevyhnutné uviesť konkrétny procesný postup nižších súdov, ktorým k porušeniu tohto základného ústavného práva došlo. Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Odvolací súd sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne uvádzanými v odvolaní pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil tak ako to vyžaduje § 220 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku. Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421, písm. b) CSP uviedol, že uvedený dôvod predpokladá, že právnou otázkou dovolací súd doposiaľ neriešil, a je tu daná potreba, mal by ju dovolací súd vyriešiť. Žalovaný uviedol, že vec bola správne posúdené odvolacím súdom.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovne.

6. Z výpisu z Obchodného registra SR Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že žalovaný bol dňa 01.01.2022 dobrovoľne vymazaný z Obchodného registra SR, pričom jeho právnymi nástupcami sa stali spoločnosti Všeobecná úverová banka, a.s.; a VÚB Operating Leasing, a.s. Spoločnosť Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o. ako právny zástupca žalovaného podaním zo dňa 18.01.2022 oznámila súdu, že právnym nástupcom žalovaného sa stala spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s.

7. Podľa § 61 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

8. Podľa § 64 CSP, ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

9. Podľa § 66 CSP ak strata procesnej subjektivity nastane až po vyhlásení rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, postupuje súd podľa § 63 a 64; vyhláseným rozhodnutím zostáva súd viazaný.

10. V posudzovanom prípade žalovaný zanikol po právoplatnosti dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktorým sa konanie vo veci samej skončilo a po podaní dovolania žalobkyňou. Postup podľa § 64 CSP je tak možný iba v spojení s § 66 CSP. Postupom podľa § 64 CSP sa rozumie vydanie uznesenia o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom strany, ktorá stratila procesnú subjektivitu. Podľa názoru dovolacieho súdu je § 66 CSP aplikovateľné aj na prípady, keď k strate procesnej subjektivity strany došlo po právoplatnom skončení konania, avšak za predpokladu, že nasleduje konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. o dovolaní (1Obdo/52/2019).

11. Z uvedeného vyplýva, že po právoplatnosti dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nastala právna skutočnosť, s ktorou hmotné právo spája prechod práv a povinností, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 66 CSP v spojení s § 64 CSP bude v dovolacom konaní pokračovať s právnym nástupcom pôvodného žalovaného.

12. V merite veci dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

13. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, dovolací súd skúma opodstatnenosť argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP a k preskúmaniu pristupuje len vtedy, ak tvrdené dôvody sú spôsobilé urobiť záver, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Toto ustanovenie predstavuje predstupeň skúmania ústavnej konformnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (právo na súdnu ochranu) a článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dovolací súd z tvrdení dovolateľky ktoré opísala v bodoch 3.1.4. až 3.1.12. tam uvedené procesné pochybenia nezistil, nezistil ani intenzitu samotných tvrdení naplňujúcu dikciu ustanovenia § 420, písm. f) CSP.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

14. Podľa názoru dovolateľky bolo dovolanie prípustné aj v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

15. Vo vzťahu k absencii termínu konečnej splatnosti úveru dovolací súd poukazuje prejedikatúru najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/69/2020 zo dňa 30. novembra 2021, týkajúcom sa podobnej skutkovej a právnej problematiky najvyšší súd dospel k záveru, že „25. Eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzalo tento pojem („termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“), je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“. 26. Podľa názoru dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, tak ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. c) Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“). 27. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie v o vzťahu k u každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice. 29.1. Správnosť vyššie uvedených záverov dovolacieho súdu týkajúcich sa eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 (v znení v dobe uzavretia zmluvy, aktuálne ustanovenie § 9 ods. 2 písm. d)) potvrdzuje nielen samotné znenie účinného zákona č. 279/2017 Z. z., ale aj jeho dôvodová správa, v ktorej sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku a zabezpečenie súladu so Smernicou. V zmysle Rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice, a to vzhľadom k tomu, že touto Smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice“) Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v čl. 10 ods. 2 písm. u) Smernice, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57. Rozsudku. Ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. u) Smernice by sa nemalo podľa bodu 58. Rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej

právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Ak by predmetné ustanovenie bolo ponechané v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených Smernicou. Súčasne zákon neobmedzuje veriteľa v tom, aby nad rámec zákona dohodol so spotrebiteľom doplnenie ustanovení, ktoré pomáhajú spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku. V záujme každého veriteľa, ktorého zámerom je zodpovedné podnikanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov, je poskytnutie čo najkomplexnejšieho rozsahu informácií."

16. Pokiaľ ide o právne posúdenie skutočností, či povinne zmluvné poistenie a havarijné poistenie sú nákladmi spojenými so spotrebiteľským úverom, dovolací súd na konštantnú rozhodovaciu činnosť odvolacích súdov, poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.06.2021 sp.zn. 16Co/140/2020, bod 46 v druhovo obdobnej veci (Povinne zmluvné poistenie motorového vozidla dojednané v spojení s účelovým určením spotrebného úveru, podľa ktorého: „K námietke žalobcu, že konajúci súd sa vo svojom odôvodnení absolútne nezaobrá jeho argumentáciou ohľadom nesprávnosti výpočtu výšky RPMN, ktorý je v priamej súvislosti s nesprávne určenou celkovou čiastkou, odvolací súd uvádza, že pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nebol povinný uzavrieť Zmluvu na PZP, aby získal od žalovaného úver za ponúkaných podmienok, ale preto, že mu taká povinnosť vyplývala zo zákona o PZP, z toho logicky vyplýva, že žalovaný nebol povinný zahrnúť údaj o PZP do výpočtu RPMN". Rozhodovacia činnosť odvolacích súdov je v danej otázke ustálená a dovolací súd nezistil existenciu odlišných právnych názorov, ktoré by bolo potrebné zjednotiť.

17. Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že povinne zmluvné poistenie motorového vozidla („PZP“) dojednané v súvislosti s účelovým určením spotrebného úveru na nákup osobného motorového vozidla, zabezpečeného fiduciárnym prevodom vlastníctva, materiálnou povahou nebolo poplatkom, ktorý by bol súčasťou celkových nákladov spotrebiteľa (žalobkyne) v zmysle § 2 písm. g) zák.č. 129/2010 Z.z. Povinnosť poistiť vozidlo vyplýva držiteľovi vozidla priamo z § 3 ods.1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Poistenie nebolo súčasťou dojednaných splátok úveru.

18. Vzhľadom na to, že dôvodnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f) a § 421 ods.1, písm. a) CSP dovolací súd ho ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, podľa §447 písm. c) CSP odmietol.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalovanej na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.